

[Ib Christensen.]

vi havde stået udenfor eller ikke, er ret så futil, fordi ingen jo i virkeligheden ved, hvordan det var gået.

Nu har andre påpeget, at der kan være træk, der kunne antyde, at vi har tjent noget på medlemskabet, men jeg vil lige gøre opmærksom på, at når man nu siger, landbruget har tjent en 3 mia kr. mere det første år, så regner man med et regnskabsår fra 1. juli 1972 til 1. juli 1973, og da landbrugsordningerne først trådte i fuld kraft pr. 1. marts 1973, er det jo kun en begrænset del af det års indtjening, som i givet fald kan tilskrives EF. Sagen er i hvert fald nu, at landmændene tjener ca. 14 pct. mindre, end de gjorde i fjor.

For industriens vedkommende skylder vi jo sandheden at erkende, at var vi ikke kommet ind i EF, så havde vi efter al menneskelig sandsynlighed fået en frihandelsaftale for alle industrivarer, akkurat ligesom Norge, Sverige og Island fik, disse lande, der var så fornuftige at vælge friheden og selvstændigheden. Vi havde undgået den toldfordyrelse, som er kommet på en række varer, som industrien bruger, såsom råstof, produktionsudstyr, maskiner osv. Industrien havde derfor utvivlsomt haft større fordel af, at vi havde valgt frihandelsaftalen.

Hvad landbruget angår, ligger der jo det perspektiv, at man i virkeligheden ikke har fået dette frie marked for landbrugsvarer, fordi der er tale om konkurrenceforvridninger. Vesttyskland alene poster 14 mia kr. ud i national støtte i lodret strid med EF-traktaterne, og det er jo ikke sådan, at man har lovet, at nu skal der sandelig gøres op med dette. Det eneste, man har lovet, er, at Kommissionen skal undersøge omfanget af disse støtteordninger, og så skal man altså bestræbe sig på fra de enkelte landes side at undgå at sætte yderligere nationale støtteordninger i værk.

Det er, hvad man har fået ud af det, uanset Romtraktatens klæde tekst. Det var jo ikke den danske landbrugsminister, der turde nedlægge veto, men det var Vesttyskland, der slog i bordet, og heller ikke det kom der altså så farlig meget ud af.

Det, jeg synes der er nok så meget perspektiv i, er dette, at vi kan jo ikke regne med eller forvente, at man på den lange sigt fra EF's side vil give landbrugsordningerne

den udformning, de har i dag med disse prisstøtteordninger. Man kan ikke forvente, at Vesttyskland og andre lande, f. eks. Storbritannien — hvis Storbritannien overhovedet bliver i EF — vil blive ved at poste milliarder i prisstøtteordninger, som jo navnlig, og endda kun kortsigtet, kommer de landbrugseksporterende lande til gode.

Derfor tror jeg, at Børsens økonomiske medarbejder har meget ret i den artikel, han skrev her i foråret i det officielle, dansk-sprogede EF-tidsskrift, hvor han påviste, at det sandsynligvis vil gå således, at hvis Storbritannien kommer ud af EF, så kan man ikke regne med, at EF-landene vil støtte den danske landbrugseksport til Storbritannien ved eksportrestitutioner osv. Det var ganske urealistisk, påpegede han. Men han påpegede videre, at selv i det tilfælde, at Storbritannien forbliver i EF, kan man heller ikke regne med, at der er nogen som helst realitet bag ved, at man kan opretholde det nuværende system, for blandt de genforhandlingskrav, Storbritannien har, er jo, at man vil have en grundlæggende revision af landbrugsordningerne, dvs. at man vil væk fra prisstøtteordninger og ind på en slags social eller strukturel støtteforanstaltning i landbruget. Dermed falder den kortsigtede danske landbrugsfordel jo ganske totalt væk, og derfor er det under alle omstændigheder således, at de fordele, dansk landbrug har haft af EF-medlemskabet, har været og navnlig i fremtiden vil blive af yderst kortsigtet art. Vi ved jo også, at landbrugets omkostninger allerede er steget, idet fordelen er kapitaliseret til højere jord- og ejendomspriser.

Hr. Stetter var tilfreds med markedsudvalgets kontrol med EF-politikken. Det er jeg ikke, det er mit parti ikke, men vi erkender, at der måske er grænser for, hvor stærk kontrollen kan blive, fordi EF er et lukket bureaukratisk system uden tradition for offentlighed i forvaltningen og uden demokratisk tradition, og at der derfor er levnet de nationale parlamenter begrænsede muligheder for at føre en effektiv demokratisk kontrol med EF-politikken.

En af de mange grunde, som retsforbundet angav og fortsat angiver for modstanden mod medlemskabet, var da også, at man delegerer en lang række beføjelser til overstatslige organer uden overhovedet tilbørlig